

РЕШЕНИЕ

№ 11319

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4008** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от П. П., чрез процесуалния му представител адв. Х. Ч. от САК, срещу Решение №1297/14.03.2024 г., постановено по НАХД № 14645/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-020431, издадено на 12.09.2023г. от Началник сектор в СДВР, в отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, с което на П. П. са наложени наказания „глоба“ в размер на 3 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за административно нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, както и „глоба“ в размер на 10.00 лева за административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че решението на въззивния съд е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът не отрича извършването на сочените в наказателното постановление действия, като възраженията му са единствено относно мястото, където е установено нарушението и статута на пътя, на който е станало това, като се твърди, че АНО не е посочил правилно мястото на извършване на нарушението, както и че се касае за път, който не е отворен за обществено ползване. Иска се отмяна на обжалваното решение на СРС и

постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Началник сектор в СДВР, в отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, в съдебно заседание не се явява и не се представлява и не взема становище по жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение №1297/14.03.2024 г., постановено по НАХД № 14645/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав, е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-020431, издадено на 12.09.2023г. от Началник сектор в СДВР, в отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, с което на П. П. са наложени наказания „глоба” в размер на 3 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца за административно нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, както и „глоба“ в размер на 10.00 лева за административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна съставът на въззивния съд е установил, че около 00:00 часа на 23.08.2023г. в [населено място] свидетелите А. К. К., И. Н. И., Т. П. П., М. М. Х. и П. П. П. решили да отидат на пътен участък под [улица], където да бъде изпробван наскоро ремонтирания лек автомобил на П. марка „БМВ“, модел “328 ЦИ“ с рег. [рег.номер на МПС] . След като пристигнали около 00:40 часа по [улица]с посока на движение от ТЕЦ „Л.“ към[жк], под [улица], П. започнал да управлява автомобила като извел превозното средство извън контрол чрез презавиване и форсиране, довели до загуба на сцеплението на гумите на МПС-то, навлизайки от една пътна лента в друга. След получен сигнал за дрифтене полицейските служители М. М. и Н. И. пристигнали на мястото, където се намирал П. и св. К., И., П. и Х.. Пред полицейските служители П. обяснил, че действително е извършвал гореописаните действия, но на място, което не е било част от републиканската пътна мрежа. В хода на извършената спрямо П. проверка свидетелите М. и И. изискали от свидетелство за управление на МПС, което не било представено. След осъществена справка се установило, че на П. е издадено валидно СУМПС. В резултат на установеното старши полицай при 09 РУ - СДВР М. М. съставил АУАН с № 972009/ 23. 08.2023г. на П. П. за извършени нарушения по чл. 104б, т. 2 и по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Актът бил връчен лично на П., който го подписал, като отбелязал, че има възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било представено писмено възражение, в което лицето изложило съображенията си, че се намирал на пътен участък, който не бил отворен за обществено ползване и не бил част от националната и местна пътна мрежа. Допълнил, че до посоченото място стигнал, преминавайки през черен път, който не бил обозначен със забранителен знак за навлизане. Възражението не било уважено от

административно наказващия орган и въз основа на акта, било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 23-4332-020431/12.09.2023г. на Началник сектор в СДВР, в отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, с което на П. са наложени наказания „глоба“ в размер на 3 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за административно нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, както и „глоба“ в размер на 10.00 лева за административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

СРС подробно анализира приложените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства - справка от Столична община с изх. № СОА23-ДИ11-5717-[1]/07.12.2023 г., справка от АПИ - ОПУ - София с изх. № 0700-209/04.12.2023 г., справка от АПИ - ОПУ с изх. № 11-00- 247/21.02.2024 г., ведно със схема и снимков материал, справка картон на водача, Заповед № 5133-7686/08.09.2022г., Заповед № 8121к-13318/28ЛЮ.2019 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г., приобщени по реда на чл. 283 от НПК, както и депозираните в хода на съдебното следствие свидетелски показания на А. К., Т. П., И. И. и М. Х., които са в близки приятелски отношения със санкционираното лице. Съпоставени едни с други, както и с останалата доказателствена съвкупност, СРС достигнал до извода, че тези свидетелски показания не са обективни доколкото целта им е да изградят защитната теза на П..

Като последователни, обективни и логични били отчетени от СРС показанията на полицейските служители М. М. и Н. И.. Полицейските служители възприели пряко движението на автомобила на П.. СРС е проявил необходимата критичност като е подложил на проверка и показанията на полицейските служители, като е преценил с оглед доказателствената съвкупност, че не следва да се кредитират в частта им касателно начина на достигане на мястото на извършване на нарушението. Предвид непредубедеността на свидетелите – полицейски служители, СРС е дал превес на показанията на М. и И., като е кредитирал показанията им в по-голямата им част, за сметка на показанията на другите четирима свидетели.

СРС е изложил и мотиви досежно приложението на материалния закон и по възраженията във въззивната жалба. Намерил е, че правилно отговорността на П. е ангажирана по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, в който санкцията е определена в абсолютен размер. СРС подробно е анализирал признаците на състава, включително през призмата на легалната дефиниция на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП, и дефиницията за „дрифт“, наложена от съдебната практика.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът подробно е обсъдил и анализирал всички писмени доказателства в т.ч. отговорите на Столична община и на АПИ, като ги е противопоставил на свидетелските показания.

Въззивният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата, кредитирайки показанията на част от свидетелите (полицейските служители), които ги е съпоставил с показанията на другите свидетели, като е изложил ясни мотиви за това. В тази връзка полицейските служители пряко са наблюдавали ситуацията, а именно

начинът на управляване на автомобила от П.. Не са допуснати нарушения при оценката на показанията на К., И., П. и Х., тъй като съдът се е позовал на нелогичността им с други обстоятелства – какви са били движенията на автомобила на П., начин на достигане до мястото на нарушението, наличието на пътни знаци. Освен това тези свидетели са в близки отношения с П., а за полицейските служители не са констатирани никакви данни за заинтересованост от изхода на делото. Свидетелски показания са обсъдени подробно, като е мотивирано защо и на кои от тях съдът дава вяра. Правилно съдът е отбелязал липсата на заинтересованост у служителите на МВР, възприели непосредствено действията на П. и неговите обяснения, за разлика от другите четирима свидетели, намиращи се в близки приятелски отношения с касатора. Не се установяват релевантите в касационната жалба пороци при преценката на доказателствата от страна на въззивния съд, касаещи статута на пътя, където е извършено нарушението и неговото точно посочване.

Съгласно разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според чл. 2, ал. 1 от ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Лицата, стопанисващи пътища, които не са отворени за обществено ползване, са длъжни да ги обозначат. Районният съд по категоричен начин е установил, че мястото, където е извършено нарушението е асфалтов път, който макар и да не е част от републиканската пътна мрежа е част от уличната мрежа на Столична община и не е затворен за обществено ползване с оглед обстоятелството, че не е обозначаван като такъв със знак или табела. Свободният достъп до терена макар и изключен при пътен възел „С.“ при Софийски околовръстен път посредством бетонови елементи тип „Ню Джърси“, с надлежно обозначение за забрана за преминаване на МПС в двете посоки посредством поставяне на знак „Б2“, не е изключен по никакъв друг начин, като достъп до пътя е възможен макар и по т.нар. „черни пътища“, такива без положена асфалтова настилка и без пътна маркировка. В този смисъл, неоснователни са твърденията на касатора, че този път не е отворен за обществено ползване, доколкото липсват такива изрични указания за това, като и от Столична община не се твърди обратното.

Субективната увереност на касатора, че мястото, където е извършено нарушението, не е отворен за обществено ползване и че това му дава право да управлява на неговата територия да извършва „дрифт“ със собственото си МПС не е достатъчна, за да бъде изключен умисъла при извършването на нарушението, тъй като тази увереност не почива на наличието на каквито и да било обективни обстоятелства (указателни табели, бариери, пътни знаци и маркировка, видеонаблюдение и др. под.), които да сочат или да съставляват поне индиция, че този терен не е път, отворен за обществено ползване.

В настоящия случай, от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, се установява по безспорен начин, че П. на посочената в АУАН и НП дата, управлявайки лек автомобил марка „БМВ“, модел „328 ЦИ“ с рег. [рег.номер на МПС], използва път - отворен за обществено ползване за друга цел, като презавива и форсира автомобила, като така довежда до загуба на сцеплението на гумите /дрифтира/. Макар и да липсва легално определение на „дрифт“, в практиката същото се е наложило като техника на шофиране, при която

шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол чрез „презавиване“, довеждайки до загуба сцеплението на задните гуми. Именно посочената техника на шофиране е предприета от страна на касатора. Същата, както и даденото от самия П. обяснение след спирането му, са възприети непосредствено от свидетелите М. М. и Н. И., поради което нарушението е правилно квалифицирано и безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна.

По т. 2 от НП отговорността на П. е ангажирана за това, че не носи СУМПС, с което е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, във връзка с чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като това деяние е правилно установено и безспорно доказано. Предвиденото за това нарушение административно наказание е фиксирано от закона.

Настоящият състав на съда приема, че като е потвърдил наказателното постановление в цялост, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, каквито не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1297/14.03.2024 г., постановено по НАХД № 14645/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.